

ΕΚΔΙΔΕΣΘΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 27 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 25

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Βαθειά, σ' άνόργωτο χωράφι,
πρσιμισμένοι βρέθηκα απ' τή σκουριά
ό χιλκινός παλός καθρέφτης.

"Αστράφτε ήλλοτε ός χρυσάφι,
ός ποή τή γυλισμένα του χρυσί θωρεί
ό χρόνος τού ήρπαξεν ό κλέφτης.

Πόσοι, ό ψυχή μου, έκταχθίκαν
και πόσες είδεν ό καθρέφτης εύμορφίδες
στά χρόνια του τή περασμένα!

"Όλες σάν ήσικαι ήπιαστοι διαβίκαν
και στή σκουριά του ή παλιές του συντροφίδες
έχουν τή κάλλη τους σαβανομένα.

I. ΖΕΡΒΟΣ

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

Ο "ΡΑΜΠΑΓΑΣ", ΚΑΙ ΟΙ ΡΑΜΠΑΓΑΔΕΣ

ΕΤΣΙ φθάνομεν στό τρίτο σκέλος τού Δημοκοπι-
κού τριγώνου, σπόν τρίτο πατέρα τής νοθηγεν-
νήτου Σανίδα, τήν Δημοκοπίαν τήν δημοσιο-
γραφικήν.

Κι' αύτή, όπως κ' οι άλλες δύο σύμμαχοι της,
ή Κυβερνητική κ' ή Βουλευτική Δημοκοπία, δέν
είνε γθεσινή. Έχει τήν ιστορία της κι' αύτή,
κ' έχει τίς ρίζες της στήν λαϊκή συνείδησι—τίς ρί-
ζες γιά τίς όποιες έκαλλιέργησε τό χωράφι κ' έρριξε
τόν σπόρον τόν γονιμώτατον, πρδ είκοσι πέντε περίπου
χρόνων ή «Ραμπαγας», ή δημοκρατική έκείνη έ-
φημερίς τήν όποιαν εξέδιδε επί δέκα συνεχή έτη ό
μακαρίτης Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, ή άγαθός και
άρελής και πνευματώδης εκείνος δημοσιογράφος, ό
πιστεύων έν πεποιθήσει ότι ή Έλλάς θά σωθή και
θά θριαμβεύσει άν κυβερνηθή από τόν άδελφόν
Ρόκον Κοϊδάν και από τόν άδελφόν Φιλάρετον και
από τόν άδελφόν Μήλαν και από όλους τούς άλ-
λους άδελφούς και εξαδέλφους τούς περιτριγυρίζον-
τας, και περιλείχοντας αυτόν χάριν τής 'Ιδέας...
και τής αναθεματισμένης Ρεκλάμας.

Ό «Ραμπαγας» είναι ή ειλικρινέστερον δημο-
κοπήσας και ή συστηματικώτερον άερολογήσας από

όλους τούς άλλους δημοκόπους και άερολόγους συν-
αδέλφους του, γι' αυτό δέ έχει και όλα τή δικαιο-
ματα να προηγηθή ως σηματοφόρος τών σπυρινών
δημοκόπων και άερολόγων, οι όποιοι συνετέλεσαν
πολύ, ίσως κατά τή έννέα δέκατα, γιά να γεν-
νηθή κ' επιβληθή ή Σανίδα.

Τόν εγνωρίσα πολύ, παραπολύ, τον Κλεάνθη. Εί-
χαμε συνδεθθί στενωτάτα. Τόν αγαπούσα και
τόν ήθαύμαζα. Μαι τή δυό τρία τελευταία χρόνια
τής ζωής του—τά δίσεχτα χρόνια, όπως τή έχα-
ρακτήριζε ή ίδιος,—τά εζήσαμε σχεδόν μαζί. Τόν
εμελέτησα λοιπόν κατά βάθος και ήμπορώ σήμερα,
πού ήλθεν ή κατάλληλη στιγμή νανατάμω τήν
δράσιν του και να τού άπαγγείλω τόν επιμνημόσυ-
νον, να 'πώ γι' αυτόν έν ξερά ειλικρινεία ό,τι κα-
λόν και ό,τι κακόν έκαμε στήν τόπον με τό δροσερό
μυαλό του και με τήν παιγνιδιάρικη πέννα του.

Τήν έφημερίδα του τήν έχαρακτήριζε ως πο-
λιτικοσατυρική, ένα δέ φεγγάρι, στα τελευταία της,
και ως δημοκρατική. "Αν τήν έχαρακτήριζε όμως
από τήν αρχή ως «πατριωτικήν» έφημερίδα, δέν
θά ήμπορούσε να τού είπθ κανείς τίποτε.

Διότι ήτο πραγματικώς πατριωτική ή έφη-
μερίς του, κι' άν τάρνηθθ κανένας σήμερα δια
στόν Κλεάνθη, δέν θά ήμπορέσει ποτέ να τού άρ-
νηθθ, τήν άγνήν άγάπην, πού έκλειε στα πλατεία
του στήθια γιά τήν πατρίδα και τόν πόνον πού
έννοιωθε στήν ψυχή του γιά τή χάλη της.

Αυτό όμως δέν τόν εμπόδιζε και να δημοκοπή,
ελαφρότερα μέν και ήρασιτεχνικώτερα, όσάκις τό
φύλλο του επήγαινε καλά, βικιότερα δέ και συστη-
ματικώτερα, όσάκις τό φύλλο του έπαιρνε τήν κάτω
βόλτα.

ΙΣΤΟΡΙΑΝ βλέπετε, άρχίσαμε, άλλ' ή ιστορία
μάς είναι άπαραίτητη. Τό παρελθόν έδημιούργησε
τό παρόν και τό παρόν θά μάς φέρη στό μέλλον.
Πρέπει λοιπόν να μελετήσουμε τό παρελθόν γιά να
νοιώσουμε τό παρόν και γιά να μαντεύσουμε τό
μέλλον.

Ό «Ραμπαγας» πρωτοβγήκε με ένα κύριον
άρθρον τού κ. Γαβριηλίδη, ειλικρινέστατον και κα-
θόλου δημοκοπικόν, εις τό όποιον, πρδς δικαιολο-
γίαν τού τίτλου «Ραμπαγας» περιείχετο ή φράσις:
«Είμεθα όλοι Ραμπαγάδες από τού 'Ανωτάτου
μέχρι τού κατωτάτου».

Η φράσις αύτή έχρησίμευσε και στους δύο
διευθυντάς τού «Ραμπαγας», και στο Κλεάνθη και
στο Γαβριηλίδην, ως ειςτήριον δια τή φυλακήν.
Καλλιτέρα ρεκλάμα από αύτήν γιά νεόβγαλτη έφη-
μερίδα, τήν όποιαν εξέδωκαν δύο άγνωστοι καθο-
λουκλησίαν άνθρωποι στήν 'Αθηναϊκήν κοινωνίαν,
δέν έχρηιάζετο. Ό «Ραμπαγας» έγνωρίσθηκε, ή
«Ραμπαγας» αγαπήθηκε από τόν λαόν, και ή
Κλεάνθης κατόπιν, όταν δέν κατεδιώκετο και δέν
έφυλακίζετο πειά γιά τάντιβασιδικά άρθρα και
ποιήματά του, με πόνον άνελογίζετο τήν εύτυχι-
σμένην έποχήν, τήν «χρυσήν έποχήν τών κατα-
διώξεων»—όπως τήν έλεγε—όταν ένα άρθρον, σάν
τό προαναφερθέν κ' ένα ποιήμα σάν τό περίφημο:
«Μικρό, μικρό άμούστακο, σ' επήραμε άκόμα...» τού
άνοιγε τήν πόρτα τών φυλακών, τού άνέβαζε τήν
κυκλοφορίαν του στο είκοσαπλάσιον και τόν έκανε
να πουλάη και δυό δραχμές άκόμη κάθε φύλλον.

— Δέν με καταδιώκουν πειά!.. Έλλησμώνησαν
τόν «Ραμπαγας»!.. Δέν θέλουν να τού κάνουν πειά
ρεκλάμα!.. μου έλεγε συχνά κ' έθευνε τό παράπονόν
του μέσα σέναν πλατύτατον και Όμηρικώτατον
γέλωτα.

ΑΥΤΟΣ και μόνον αυτός ήτο ό λόγος πού τόν ά-
νάγκαζε να μη βγάξη, κι' όταν άκόμη έσομό-
τανε, από τό πρόσωπό του τήν μάσκα τού δημο-
κράτου και ό λόγος αυτός, τών εύκόλων θριάμβων
και τής αυξήσεως τής κυκλοφορίας, τόν άνάγκαζε
να σκορπάη μ' άπλοχεριά Κρύσσου στο Κοινόν τίς
ζοτιβασιλικές ιδέες, να τού δηλητηριάξη τήν ψυ-
χήν και να τού υποβάλλη τήν πρδς τό Στέμμα
δυσπιστίαν τήν όποιαν αυτός—τό γνωρίζω πολύ
καλά—έν πεποιθήσει και κατά βάθος δέν ήσθάνετο

Έπολεμούσε τήν Βασιλείαν γιά να μη λησμο-
νηθθ. Τής έρριχνότανε χονδρικώς γιά να τόν φυ-
λακίσουν. Έζήτησε να φυλακισθθ γιά ναυξήση
τήν κυκλοφορίαν του.

Και τό επέτυχεν έν μέρει, κατά τήν δύσιν τού
βίου του. "Όταν συμμαχήσας με τόν Ρόκον, άρ-
χισε να υβρίζη καπηλικώτατα τήν Βασιλείαν, με
άρθρα και με ποιήματα, και όταν ή Ρόκος από
τάς στήλας τού «Ραμπαγας» έφώναζε πρδς τόν Βα-
σιλέα: «Γεώργιε Χριστιανέ, κύριον τήν προίαν δέν
θα εύρίσκεισ επί τού Θρόνου σου!» και έχαρνίζε
τά άρθρα του με άλλα άσεβή κουροζέχια, κατε-
διώχθη και ώδηγήθη εις τή φυλακήν και είδε
κάποιαν βελτίωσιν ής κυκλοφορίας του, πρόσκαιρον

όμως, διότι το άψιχορον κοινόν είχε βαρυνθή πλέον τας καταδιώξεις των δημοσιογράφων και δέν έννοουσε να χαλάση τήν ζαχαρένια του για των Έθνομαρτύρων τά βάσανα.

Ο «Ραμππαγιάς» έλησμονήθη και ή έπακολούθησασ τήν φυλάκισίν του τραγικωτάτη άυτοκτονία του συνεκίνησε μόνον τους δημοσιογράφους και τους λογίους; τής έποχής εκείνης, οι όποιοι είχαμε εκτιμήσει τή χροστή καρδιά του και τό θροσερώτατον πνεύμά του— άρξασ δέ καθολοκληρίαν ψυχρόν και άδιάρφον των άδελφών Λαόν, τον εύκολως βαρυνόμενον και ταχέως λησμονούντα.

ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ Δημοκοπικόν περιβάλλον ό «Ραμππαγιάς» ή έδημιουργήθη από τό Δημοκοπικόν περιβάλλον; Ο «Ραμππαγιάς» έγέννησε τους Ραμππαγιάδες, ή οι Ραμππαγιάδες τον έγέννησαν;

Δηλαδή, ήτο τέτοιο τότε τό περιβάλλον, ώστε έπρεπε ό «Ραμππαγιάς» να δημοκοπη για να ζήσας; Η έδημιούργησε αυτός τέτοιο περιβάλλον για να ήμπορη να ζή μέσα σ' αυτό δημοκοπών;

Αυτό πρέπει πρώτα πρώτα να εξετασθή, διότι σ' αυτό μέσα είνε χωμένη ή ούσία του ζητήματος, ή πρώτη και κυριωτάτη άφορμή τής σημερινής Ραμππαγιάδικωτάτης καταστάσεως.

Ο τίτλος του τραγουδιού του «Ραμππαγιά»:

Ραμππαγιά πορτραίτα
 γύρω του ίδι!

ταιριάζει σήμεραν περισσώτερον από τότε — και σήμεραν περισσώτερον από τότε, περισσώτερον από κάθε άλλην φοράν, κικαρόνει κανείς κρυμμένον υπό τήν μάσκην Προθυπουργού, βουλευτού και δημοσιογράφου τον άληθινόν Άρχιραμππαγιά, ό όποιος τίποτε άλλο δέν είνε παρά:

Σάλλας πού γυρνάει
 έξω απ' τήν Αθήν,
 πού τή ζούτια τρίζει
 και σέ ήπειλάει,
 πού γρινιάζει, στέρχει
 τήν τήν κορηγιάς,
 κι' έσ' τ' άνοίξει γείρει...

Ο τότε «Ραμππαγιάς» δέν ήτο τέτοιος. Είνε όμως τέτοιοι, κι' ακόμη χειρότεροι, οι Ραμππαγιάδες οι σημερινοί. Κ' έλπίζομεν πως δέν θά δυσκολευθούμε να τό άποδειξώμεν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

Οί δημιουργοί του Ραμππαγιάδικού περιβάλλοντος.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΡΤΗΝ ΤΡΟΦΙΟΥ ΔΑΜΠΣΑΕΤ

Παύσις

(Η φωνή του Πατριάρχου που τραγουδά από τό θρόνον του κήπου)

Τήν λένε Σιμωνίττα
 Τήν κόρη που ήγαπώ,
 Τήν κόρη που λατρεύω...

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κοιμάται. Κανείς, δέν είν' άλήθεια, έν τήν έβλεπε να κοιμάται δέν θά έννοιασε τον πόνο που τήν κρατεί. Όταν κοιμάται έν τήν κοιτάζω, μοῦ φαίνεται δε: ξαναβλέπω τό άγνό της πρόσωπο επάνω στο παρθενικό της προσκήφαλο. Τό μέτωπό της τό στεφανώνει άκόμη ή υπέρτατη εκείνη μελαγχολία που ζτανε ή ώμορ-

Ο ΦΙΛΟΣ

Νά σου γυρεύη δανεικά, να κουβιλιέται σπίτι σου, να παίρνη απ' τή τσιγάρα σου κι' από τή μετροπή σου για γλέντι, για ξεφάντωμα, να σου τον μπρος στη μύτη του, και τήν αναβαλλόμενον να ψάλλη μακριά σου, να σ' ή φερμάρη λαίμαργα μονάχα τή σακκούλα σου, κάποτε τή γυναικά σου, πολλές φορές τή δουλά του εσφ δέν βλέπει, να σου λέη πως είσαι για προκόντημα μ' ήμα τον νοιώσης σε κανέν' ανάποδό του κίνημα, ν' άρχιση τή γαυρίσματα ώσν διογήμενος σκόλος... —αυτός λοιπόν, να τής χρω, ήπακλιέται... Φίλος!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΣΗΜΑΙΑΙ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

Δέν με συνεκίνησε καθόλου τό θέαμα. Τί κρύβαι Δευτέρα απόγευμα, παίμονή τής Έθνικής έορτής. Διέσχισα τήν οδόν Σταδίου με τό τραί, ανερχομενος προς τό Σύνταγμα, μαζί μ' ένα ήλιον μου.

Εκεί, παρή τό Άρσάκειον, τό τραί έσταμάτησε πρό πυκνής μάζης ανθρώπων, νεαρών σπουδαστών, καθώς φαίνεται, βαδίζόντων με βήμα ήσυχον και κανονικόν κατά τετράδας.

Ο οδονός έσφύριξε, όχι δια να τους άποδοκιμάση αλλά δια να τους είδη ποιόν να παραμερή εν.

Οι άνθρωποι, οι κατά τετράδας βαδίζοντες, παρεμείναν, ό όρομος έλευθει ώθηκε και τό τραί έξηκολούθησε νοχελώς τήν πορείαν του.

Είδομεν τότε όλην τήν κομητήν, τήν Έθνικήν πομπήν, ή όποία έπορεύετο έν συγκαίνισι να στήρη κανενάίνδριμνα και τής οσιας πορείας είνοντο τρεις ασφοροί, όνι βοιάζ ντες δίχως άλλο τον Πατριάρχη, τον Άθινάσιον Δάικον και τον Παπαφλέσαν. Ο μεσσίος έκρατούσε και μίαν γαλανόλευκον.

— Οψ! έμεινεν ό φίλος μου και απέστρεψε μετ' άπορευετέσθ; τό πρόσωπον.

— Οψ! έκοιμα ή' έγω και έπροσπάθησα να ζημονιάσω ήγρηγο, α τήν σκηνήν.

Μετ' άλλην ώραν, περή τήν οδόν του ήλιου, ή φίλος μου και έγω εβρισκόμεθα επί τής οδοῦ Κηφισίας αναπνέοντες τό άρωμα των κήπων και εσφραίνόμενοι με τα πρώτα άνδιεξήτικα φέλλα, τά στολίζοντα τά πλατάνια.

— Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

— Μπά! τά παιδιά!

— Τα κακόμοιρα τά παιδιά!

— Γυρίζουν από τά γυμνάσια!...

— Τα ξεθεών εν γυά να τά παρατάξουν αύριο στούς όρόμους...

— Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!

Τα παιδάκια έπέρασαν από μπροστά μας! Τα κακόμοιρα!... Έξηντλήμενα από τήν κόφραση. Η γαλανόλευκος δέν έλειπε! Τήν έκρατούσε ένας τόσος δά μια σοκοπικός άσπροντιμένος μπελές! Και τήν έκρατούσε με μιά ύπερηφάνεια!...

— Ραταπλάν! πλάν! πλάν! ραταπλάν!...

Και τό τύμπανον έκρατούσε. Άκουσιανιρίζε με τους ρυθμικούς κρότους τήν ψευτιάν, τήν μεγα-

λην ψευτιάν εις τήν όποιάν πνίγομεν τήν ψυχήν των μικρών, εις τήν όποιάν πνίγομεν αυτό τό μέλλον!...

Τό μάγουρο μένει βουβό!... Γιατί να μένη βουβό τό μάγουρο; Γιατί στα ούρνια χείλη σου να μη γλυκοχαρώξη, Πατέρα, ένα χαμόγελο;

Άχ, γιατί ό άνδρας του Πατριάρχη να μίν άνοιξη τά χείλη του να μās φωνάξη τήν μεγάλην άλάθειαν, να μās διδάξη τή καθήκοντά μας;

Άχ, γιατί τό μαρμάρινο χέρι του Ρήγα δέν κινείται να μās δείξη τον όρόμον τής άληθινής Έθνικής ζωής, να μās βοιλάση τό στόμα, να μās καπελάση άκόμη, όπως και τό άείζομεν;

Άλλοίμονον! Τό στόμα του Πατριάρχη μένει βουβό, τό χέρι του Ρήγα μένει μουδιασμένο. Μόνον τά ιδικά μας στόματα άνοσοκλείουν για να ζατωκισυγάζουν και μόνον τά ιδικά μας χέρια κινούνται για να κρατούν τις σημαίας και για να κτυπούν τά τύμπανα!

Τρίτη προή Έθούμαδα τούς αγαθούς διδασκάλους δύο ταιών σχι λείων, οι όποιοι ήξηφόντες τήν βροχήν παρέταξαν τούς μικρούς λευκοντυμένους μαθητάς των, με σημαίας και με τύμπανα, περή τήν πλατείαν του Συντάγματος ή' χειροκρότηθα τούς έπιτηδειώτατα μεταχειριζόμενους τήν Έθνικήν έορτήν, προς άτομακήν ρεκλάμαν.

Τα παιδάκια αύτά, έσκέθηκα, όταν μεθαύριον μεγαλώσουν ή' ακολουθήσουν τις ε'κλειεις παραδόσεις των διδασκάλων των.

Οτι τους έδίδαξαν, θα διδάξουν. Όπως τούς ύπέβαλαν εις τήν ψυχήν τους τον πατριωτισμόν, θα τον έποιάζουν και αύτοί στην ψυχήν των μαθητών των μεθαύριον.

Και δι' αύτά του τροπον οι Έλληνες επί σείριον έτών εις τον βομίν τής πατριδος σημαίας και τύμπανα μόνον θα καταδέτομεν.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ο «Νουμάς» από τήν Ίην Άποιλίου δέν θ' άποστέλλεται πλέον στις Έπαρχίας δια του Ηρακτορείου των Έθνημερίδων.

Έπειδή όμως ύπάγονν μερικοί οι όποιοι θα θείλουν ίσως να διαβάσουν τον «Νουμάν», καθιερώσαμεν δι' αύτούς τας

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

άντι των όποιων θα ύποχρεώνεται τό γραφείον ναποστέλλη τό ήύλλον τακτικώς εις τούς προσηληρόντας επί

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αί συνδρομαί άποστέλλονται εις τό γραφείον μας δια χαρτονομίσματος ή δια γραμματοδύμων Έλληνικών.

ριά της ετών περίμενε στη μητρική έστία τό νεύμα τής μοίρας.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Άλήθεια. Φαίνεται κάποτε σάν να τής ξαναγύριζε ή πρωτερινή της ψυχή για να έπιπλεύση στον ύπνο της σάν ένα ήρριζο λουλουδι επάνω σε αναπυρόμενο νερό.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Μοῦ φαίνονται κάποτε τά μάτια της, πίσω από τά άπλά βλέφαρα, σάν να με κοιτάζουν με τό παρθενικό τους βλέμμα ξαννημένο. "Α, αν είμπορούσε να ξανάγινε όλη στο ζύπνημά της! Οχ είμπορούσαν ίσως! Οχ είμπορούσε, νικητά!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Οχ είμπορούσε. Ίσως τίποτε δέν έχάλασε μέσα της, τίποτε δέν άσχήμισε. Δέν σās φαίνεται που σε μερικές στιγμές αναβλύζει από τό κορμί της σκεδόν ή λάμψις μιζς μεταμορφώσεως;

ΘΕΟΔΟΤΗ. "Α, τό θαύμα, τό θαύμα! "Αν ό Βιργίλιος τήν έβλεπε, τής ώμιλούσε...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Οχ τήν ίδη.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Πότες;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Σήμερα, ίσως σε λίγο.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Οχ τον άγνωριση εκείνης; Τι θα του πής; Κι' εκείνος τι θα τής πής; Ποιό όνειρο ώνειρεύθηκες;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Βέβαια, ένα θαυματουργό όνειρο.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Κήποιο θαυμαστό όνειροπλάνημα θά έχη εξήψη τή ζωή του ύστερα απ' εκείνο τό φθινοπωρινό πρωί όπου ήλθε στη θύρα για να πάρη, τό θυμικόν κορμί του

άδελφου.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με συγκίνηση). Ήλθε ό ίδιος στη θύρα;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ο ίδιος, με δύο δούλους, λίγο ύστερα από τό χάραμα, γιατί είχε λάβη τήν είδηση. Του έδόθηκε ό νεκρός τιλυγμένος σ' ένα πνί. Τόν ξεχώρισα, από ένα παχύθυρο. Εισκέπησε τό πρόσωπο του άδελφου και τον έκοιτάξε για πολλήν ώρα κι' ύστερα τον έφίλησε στο μέτωπο για τόσην ώρα που έφαινετο ότι δέν θά είμπορούσε να ξεκολλήση τά χείλη του απ' εκείνο τον πάγο. Άκολούθησε άνάμεσα στο θερμότητισ, στην ήμίγλη, τούς δύο δούλους που έφεραν τό λείψαν στη μητέρα. "Α, αν ήθελε έχη άκούση το τρομακτικό σφρητισμα τής τρελλής που όλη τή νύκτα είχε κρατήση τό σκοτωμένο μετά στην άγκαλιά της κι' είχε δεχθή επάνω της τό αίμα του έως στην τελευταία σταγόνα! "Α, αν τήν ήθελε έχη ίδη μουσκεμμενην έτσι!...

Παύσις

"Υστερα, ποιό όνειρο θά είμπόρεσε να όνειρευθή;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με έκπληξι). "Ενα θαυματουργό όνειρο. Θεοδότη, όπου ή μέθη όλου του κόσμου θά έχη εισρεύση, σε χειμάρρους, άπτερεύτη' ένα νεκρικό όνειρο και θεό όπου ή ζωή και ό θάνατος έγιναν ένα ίδιο πράγμα, άπειρωσ ώριώτερο και ύψηλότερο τής ζωής και του θανάτου...

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ—ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 17 Μαρτίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

να καταργηθῆ. Ἀρκετὰ χρόνια τὴν ἐπισημοποίησε κ' εἶνε καθὼς περὶ οἱ Ρωμαῖοι νὰ πεινομεν ἐξιντάνθημενοι εἰς λόγους, ζυτωκραγῆς καὶ προσφώνηται. Νὰ καταργηθῆ ἡ Ἑθνικὴ εορτὴ. Νόμισμα περὶ τούτῳ ἀνδρῶνται, τὰς σκιὰς καὶ τὰς ἀναιμῆσεις καὶ νῆρ-χίσιαι νὰ σκεπτόμεθα μὲ πῶν τρόπον ποῖται νὰ ἐργασθῶμε γὰρ νὰ φτερίζομε καὶ ἡμεῖς κάποιαν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν νὰ κληροδοτήσομεν ἀπὸ τῶν ἀποστόλων μας. Πῶς ἔπι-πάσχει κάποιος σπινθῆρ ζωῆς μέσα μας, κα-νέναι δὲν τὸ ἀναίτηται. Ὁ σπινθῆρ ζωῆς αὐ-τῆς—πιστεύομε τὸ—κάθε Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου λαχρῶσται καὶ μὲ τὴν αἰσθὴν θὰ ἀνῆλθῃ κινητικὰ κίνησιν, ἐξιδυόμενος εἰς λό-γους, ἀναπαύομενος ἀπὸν βῆμα τῶν Ἐθνικῶν πατριωτικῶν.

Ἐπεὶ τὰ κόκκαλα τῶν προγόνων. Ἀλλ' ἡ Ἐλευθερία ἂν εἶνε βγαλμένη ἀπ' αὐτὰ, εἶνε ἕως ἀπ' αὐτὰ καὶ βλάστησιν. ἀφ' ὅπου ὅλοι τὸ πιστεύομεν ἐνδομῆχος ὅτι ἐνπληροῦ-μεν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν καθῆκον. λαβανίζοντες τὰ κόκκαλα αὐτὰ καὶ ἀναμῶντες τὴν δόξην τους.

Πότε θὰ λαμβανώσομε τὴν παλαιὰν Εἰκο-στὴν Πέμπτην Μαρτίου καὶ θὰ ἐργασθῶμεν ὅλα μὲ τὴν καρδίαν μας νὰ φτερίζομε μὴ κινητικῶν, καθαρῶς ἰσάν μας;

Ἡμεῖς στὴν ἱστορίαν μας ἀκόμη δὲν μποροῦμε μὴ λέξαι νὰ χαράξομε, σταθῆκαμε στὴ μέση, ἀποδίδομε τὸ χέρι μας, τὴν πέννυ μας βουτοῦμε μὴ μὴ λέξαι στὸ χροτὶ δὲν μπόρεσε νὰ πέσῃ. Ἄλλοι! τ' ἐκεῖνο τὸ λάθ που λέξαι δὲν χαράζει νὰ πᾶν μπρὸς στὴν ἔνδοξην παλῆα του ἱστορία καὶ μὲ τὰ λόγια μοναχὰ τὴ δόξαι του γιορτάζει ἠκαμένη μὲς' στὰ μνήματα, στ' ἀρχεῖα, στὰ βιβλία!.

Δὲν εἶνε σημερινοὶ οἱ στίχοι αὐτοί. Ἐγρά-φισαν ἄλλοτε, πρὸ ἐτῶν, εἰς μίαν ἄλλην Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου, πρὶν ἀνατελεῖν ἀκόμη ἡ ἔνδοξην ἡμέρα, ποῦ εἰς τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας θὰ ἐπιλοτεχνούσαμε τὴν δι-αφνοστεφῆ συνέχειαν τῆς ἡρωικῆς τοῦ Εἰκοσι-ἑνῶ ἐποποιίας.

Μ' ΟΛΑ

τὰ μασημένα λόγια του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως ἔβγαλε κάποιος καθαρῶτα συμπέρασμα, μὴς εἶπεν ὁ κ. Δηλιγιάννης κατὰ τὴν συνεδριάσιν τῆς Δευτέρας ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶνε καὶ τοσον ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν Διεθνή, Ἐκθεσιν, ἡ ὁποία διοργανοῦται στὸ Ζάππειον. Μ' ἄλ-λους λόγους, ἡ Κυβέρνησις βγάξει ἀπ' ἐπάνω τῆς κάθε εὐθύνης διὰ τὰ τελούμενα καὶ τὰ τε-λεσθῆσόμενα.

Ἄλλ' ἀρκεῖ αὐτό; Ἀρκούν τὰ μασημένα λόγια τοῦ κ. Δηλιγιάννη καὶ ἀρκεῖ ὁ διορισμὸς ἐνὸς κυρίου, εἰσυδηπῆτος, ὡς Βασί. Ἐπιτρόπου, νάποσοδότη τὸν κίνδυνον, — ἂν ἐννοεῖται, ἐπι-καίται κανένας τέτοιος κίνδυνος— καὶ νὰ διαφυ-λάξῃ ἀπρόσβλητον τὴν Ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν;

Οἱ λόγοι τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, οἱ ὀρημο-σιουθέντες αὐτοῦσι εἰς τὴν «Ἠρώα», πολὺ μὴς ἐφώτισαν, ἂν καὶ τοὺς ἠθέλαμεν φαινο-τέρους καὶ κατηγορηματικώτερους.

Η ΤΡΟΧΗΛΑΤΟΣ

καρμανόλα, ἡ ὁποία ἐξκαλοῦσθαι κατὰ μεγάλην τῶν χαριτωμένων Ἀρχῶν μας συγκατάδειξιν νὰ κα-λῆται «Τροχιόδρομος Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων» ἐ-θαυματουργῆται πάλιν προχθές κατακεραματίσασα ἕνα δυστυχημένον κοριτσάκι στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, πρὸς τὸ Ἰεροκαρτεῖον.

Ὅπως ἀπεδείχθη, διὰ τὸ δυστύχημα αὐτὸ δὲν ἔπαιε καθόλου ὁ ἔδρανος τοῦ τραίμ. Ἐπταίε τὸ ἀ-σφαλίστικόν μηχανήμα, τὸ φρένο δὲν, τὸ ὅπου

ἦτο, ὅπως εἶνε καὶ ὅλα τὰ ὑλικά τῆς περιφήμου αὐτῆς Ἑλληνο-Ἑβραϊκῆς συμμορίας, χαλασμένο καὶ πταίει ἡ Πολιτεία ἡ ὁποία ἀφήνει τὶς καρμα-νιόλας αὐτῆς νὰ περιφέρονται μέσα στὴν πόλιν καὶ νὰ ἐργάζωνται ἐπιτυχῶς πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ πλη-θυσμοῦ.

Ἦχε δίκαιον ὁ κ. Δηλιγιάννης νὰ περικόψῃ στὸν ἐφεταῖον προῦπολογισμὸν του τὸ κονδύλιον τῶν Δη-μίων. Ὅσον λειτουργεῖ ὁ τροχιόδρομος, λαμνητόμος καὶ δῆμοι εἶνε ὅλοι περιπτοί. Οἱ καταδικαζόμε-νοι εἰς θάνατον ἡμποροῦν ἀξιόλογα νὰ ὑποχρεοῦνται νὰ κάνουν ἕνα περίπατον ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ περ-νάει τὸ τραίμ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Κακουργιοδικεῖου θὰ ἐκτελεῖται αὐθωρῶς καὶ ἀνεξόδως.

Ἡ Κοινή Γνώμη

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Φίλτατε «Νουμῶ»
Ἴσια σὶδ θέμα, κατὰ τὸ σύστημα σου.
Ὅταν εἶδα μὴ μέρη κάποια δάλοσι τοῦ Ὁ-δείου προσκαλοῦσαν τοὺς βουλομένους κτλ. καὶ ὅταν ἐδιδάχασα μὲ παχέα στοιχεῖα εἰς τὴν τε-λευταίαν ὄραν ἐσπερινῶ φύλλου τῆν Ὀδύσειαν ποῦ χρειάσθηκε γὰρ νὰ μὴς κοπιᾶται εἰδὼ ὁ κ. Τρουφιῆ, ἀπὸ προηγουμένως χάρη εἰς τὰς παρα-κλήσεις τοῦ ἐν Ἠκαίσιαις πρεσβευτοῦ μας ἐνέδωκεν ὁ ἀνένδοτος Κλαρετὶ νὰ χορηγήσῃ δῶματα κανονι-κῆν ἀπουσίας ἄδειαν εἰς τὸν ἀξιότιμον ἐταῖρον τῆς Βαλτικῆς Κωμῳδίας, ὅταν τέλος πάντων εἶδα κα' ἕκουσα ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ τὴν διακρήσιν. εἶπα κ' ἐγὼ τὴν ἀνθρώπος ποῦ ἀγαπᾷ τὸ καλόν.
— «Νᾶ! ἐπι τέλους! Κᾶτι θὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ σούσουρο!»

Πῶς ὅμως νὰ μοῦ περῆται ἀπὸ τὸν νοῦ πῶς— ὅπως τοῦλάχιστον τώρα τελευταία ἐδειξαν τὰ πράγ-ματα— ὅλος ὁ κυρτὸς δὲν ἔτανε περὶ γὰρ τὸ πᾶ-πλομα ἀλλὰ γὰρ ἕνα voyage d'agrément—βουχα-ρωγικὸ ταξίδι, σὴν νὰ ποῦμαι, τὸν κ. Τρουφιῆ εἰς τὴν κλασσικὴν χώραν τῶν νεωτέρων Ἀδελφῶν.

Τὸ Ὁδεῖον συνέστησε Δραματικὴν Σχολήν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια.
Διότι διὰ νὰ συσταθῆ Δραμ. Σχολὴ χρειάζον-ται πρῶτα καθηγηταὶ καὶ ὕστερα ταῦτοχρόνως σχε-δὸν μαθηταὶ καὶ μαθηταί. Εἰς τὴν Σχολὴν ὅμως τοῦ Ὁδείου λείπουν καὶ οἱ δύο.

Ἄ. νοῦθου ἐγὼ, νοῦθου ἐγὼ... Σαῖς νοῦθου... Που-νοῦθου, σαῖς... Κι' ἐμεῖς ἐνοῦθουκα μὴ Ἀπριλάτικη ἡμέρα, ὅταν ἡ καρδίαν μας ἔτανε μὴ ἔρση, χαίρει, ὅλα τῆ δόνησι μας νὰ μὴς φῶν, ἔκρηκα, νὰ ἐξερπηθῆ νὰ χυθῆ ἀνάμεσα στοὺς ὀρίζοντας, σὴν ἕνα ἀκράτητος ἀπᾶρα καὶ νὰ μὴς ἀκόμη πὲ μὴ γύμνα ποῦ ἐμοῦσε πὲ μαρα-τῶ ἀκνῆτος καὶ νὰ, ἔξαρν. νὰ μὴς ἐκναυροῖσῃ, ἐπὶ τοὺς ὀρίζοντας ὅλους σὴν μὴ λεγεῖσθαι κατακρῖθου, γεμάτη ἀπὸ γλίαις νέες ἐνεργείαις, θεμῆ ἀπὸ ὅλα τὰ πνεύματα τῆς ἀνοξείας, δυνατὴ ἀπὸ ὅλας τὶς ἀρετῆς τῆς γῆς, ἀ-στραφτερῆ καὶ βροντερῆ στὸν οὐρανὸ ποῦ δὲν ἀκούστε νὰ τῆ χωρῆται καὶ ἡ ψυχὴ μας, λαμβάνοντάς τὴν νὰ διασ-ταλῆ περὶν τῶν ἀνθρωπίνων ὀρίων, καὶ κάθε σκέψις μας νὰ ἀλλᾶξῃ πὲ μὴ ἀγνή ὀμορφίαν, καὶ πὲ κάθε πλεῖς ὑπε-ρῆρκαὸς μας θυερο νὰ βῆλῃ πὲ πειρασμὸ τῆ βιότητός μας σὴν γὰρ νὰ κάμῃ ἕνα ἠθῶμα χωρὶς κινητικὴ προσπῆλαι....
Ἄ. νοῦθου ἐγὼ... Ἦσαι εἶνε, ἔτσι εἶνε... Ὅταν μοῦ παρουσιάσθη ἐμπρὸς μου, ἐφάνητο σὴν νὰ ἔρχετο ἀπὸ μακρῶν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάσκη καὶ τὶς ἀεροκαλαστές γὰρ νὰ ἐκτελεσθῇ ἕνα ἠθῶμα... Ποῖον; Ποῖδ ἠθῶμα; Τὶ θέλεις; Τὶ γυραῖς; Ὁ ἴδιος ἴσως δὲν τὸ ξέρει. Βέβαια αὐτὴ εἶνε γὰρ ἐκεῖνον ἄγγικτη, ἔρθησται, ἴσως ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἀμα-τοδιαμμένο πέπλο... Ἀλλὰ φάνηται ὅτι δὲν εἰμπορεῖ πλεῖς νὰ ζῆσῃ, χωρὶς νὰ τῆν ἐκναυθῆ, ἔτσι καὶ γὰρ μὴ σπυρῆ. Καὶ ὅλ τῆν ἐκναυθῆ καὶ τίποτε δὲν θὰ καταρθωθῆ, καὶ ὅλα ἡ ἀπέραντη ἐκεῖνη καὶ ὀρητικὴ δύναμις ὅλ δι-

λοῦθ τῶν μὴ σπυρῶν.
ΘΕΟΔΩΤΗ (μὲ πόνον). Τίποτε δὲν θὰ καταρθωθῆ! Καὶ ἡ ἐπίδου ποῦ ἐπρόβλεπεν;
Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἄς περιμένουμε... Εἶνε μὴ τραμα-κτικὴ ὄρα καὶ ἀγία, Θεοδότη. Ὁλ εἶνε ἐκεῖνος ἀπᾶναι τῆς, μὲ τῆ κρυφῆ του ἀγάπῃ πλάσμένη ἀπὸ δάκρυα, σιγῆ καὶ μολῆ καὶ ὅλ τῆν ἰδῆ καθαρῶσμένη ἀπὸ τὸ ἀ-δαλρικὸ αἷμα, ἀνοψωμένη σ' ἕνα μυστήριον σκοτεινότερο ἐκεῖνου τοῦ θανάτου καὶ ὅλ καταθέσῃ στὰ πόδια τῆς, μὲ θρησκευτικὴ κατάνυξι, σὴν ἕνα θεῖο τάμα, τὸν ἔρωτά του ἐκεῖνο ἢ ἐκεῖνο τὸ θυερο του... Κι' ἐκεῖνη ὅλ τοῦ ἴπῃ κανένα γλυκὸ λόγο καὶ παιδικό... Καὶ ὅλ νομίζῃ, ἐ-κεῖνος ὅτι ὅλ τοῦ μαρτυρεῖται ἡ ζωὴ ἐνῶ ὅλ τῆν ἡ-κούρ...
ΘΕΟΔΩΤΗ (κατακτενογορημένη ἀπὸ τὴν ἀδημονίαν). Ἄλλ' ἂν ἔξερνα ἔβγαλινεν ἀπὸ τὴν τρέλαι τῆς; Ἄν ἐγί-νετο τὸ ἠθῶμα; Τότες;
Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Τότες; Ἴσως δὲν θὰ εἰμποροῦσε πλεῖς νὰ ζῆσῃ. Ἴσως κα' οἱ δύο δὲν θὰ εἰμποροῦσαν πλεῖς νὰ ζήτουν...
ΘΕΟΔΩΤΗ. Τὸ ἔλωγὸ του ἐγλυμίντρισε, στὸ δάσος. (Ἡ φωνὴ τοῦ Πικριλοῦ ποῦ τραγοῦδεῖ, ἀπὸ τὸ βῆμας τοῦ κήπου).
Γιὰ ἕνα τῆς λογίαι;
Ποῦ ὅλ μοῦ πῆ κρυφῆ

Τοῦ πόνου τὸ φαρμάκι;
Ὁλ φύγη ἀπ' τὴν καρδίαν,
Γιὰ ἕνα στεφανῶναι!
Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἴσως ὅλ ζῶντες ἐκεῖνη!
ΘΕΟΔΩΤΗ (πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐμλεῖ μὲ χαμηλὴν φωνήν). Εἶνε στὴν ἔκρη τῆς σκέλαις. Κατεβῆναι. (Τὸ τραγοῦδι τοῦ Πικριλοῦ γίνεται ἄργον στὸ πέ-λος καὶ σβένεται μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίσσων).
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
Φάνηται στὸ κατώφλι ἡ Τρελλῆ, ντυμένη μ' ἕνα ἐ-λαφροῦσνο πρᾶσινο φόρεμα. Προχωρεῖ μ' ἕνα κρυφὸ βῆμα καὶ μειδῆ μ' ἕνα μικρὸ καὶ ἔσθυστο χαμόγελο.)
Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Γιὰ ἕνα στεφανῶναι!
(Προχωρεῖ πρὸς τὸν γιατρὸν, ἐνῶ μειδῆ πάντα τι-γανὰ μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια. Ἡ Θεοδότη τραχίεται ἀπὸ κοντὰ τους, κα' ὕστερα γίνεσαι ὀπίσω ἀπὸ τὴ θύρα.
(Ἀκούσται, γιατρὲ; Ἀκούσται τοῦ Πικριλοῦ τὸ τρα-γοῦδι;
Γιὰ ἕνα τῆς λογίαι;
Ποῦ ὅλ μοῦ πῆ κρυφῆ
Τοῦ πόνου τὸ φαρμάκι;
Ὁλ φύγη ἀπ' τὴν καρδίαν,
Γιὰ ἕνα στεφανῶναι!
Ἀκούσται; Γλυκὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι, γιατρε μου, ἀλλᾶ...
(Ἀκολουθεῖ)

Εργεται η σειρά των καθηγητών.

Τι θα διδάξει ο κ. Τρουφφιέ που θα μείνει μόνο δύο μήνες; Μα ο κ. Τρουφφιέ, αγάπη μου, μου έλεγε κάποιος άρμόδιος, δεν ήλθε δια να διδάξει, ήλθε δια να οργανώσει την Δραμ. Σχολήν.

Πολύ καλῶς. Υποθέτωμεν ὅτι ἐκωδικοποίησε τὴ Σχολήν σας καὶ ἀρῶν σὰς ὑπέδειξε τί πρέπει νὰ κάμετε, σκεπάζεται καὶ φεύγει, ὅπως θὰ φύγη. Πως θὰ ἐφαρμόσετε τὸν κανονισμό; ἢ καλλίτερα, σὰς ἐρωτῶ, ποῖος θὰ διαδεχθῆ τὸν κ. Τρουφφιέ, ὄχι πλέον ὡς ὀργανωτὴν ἀλλ' ὡς ταπεινὸν καθηγητὴν, ἢ ἀκόμη καλλίτερα τοῦ θὰ βρῆτε τότες καθηγητὰς ποὺ παιτοῦνται γὰρ τὴ σκεπτικὴ ψυχολογία, τὴν ἱστορίαν τοῦ θεάτρου, τὴν ἐνδομητολογία, τὴν σκεπτικὴ συμπεριφορὰ, τὴν καθόλου αἰσθητικὴν, τὴ θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μετὰ προκαταρκτικῆς γυμναστικῆς μουικῆς;

Νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ!

Θὰ ζητήσετε καθηγητὰς Ἑλλήνας καὶ δὲν θὰ τοὺς βρῆτε.

Ἐρωτῶ λοιπὸν ὁ κ. Τρουφφιέ. Καλὸ ταξίδι. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ καὶ μένος! Ἐμῶστε, ἀλήθεια, ποὺ πότε ἔκανε πέριου ἢ πρόπερσι, ἀπήγγειλε, λέει, στὸ Ὠδεῖο μερικὸς μῦθος τοῦ Ἀκρονταῖν μετὰ σχετικὴν παραστατικὴν μουικὴν, κ' ἔκανε πότε τὴν ἀκούδα καὶ πότε τὴ γάτα, ἔι..

Μὰς μένει λοιπὸν, κερρὸ καμάρι, ὁ κ. Βλάχος ὁ ὅποιος καθὼς ἔμαθα ἀπὸ κάποιον μαθητὴν του, ἄρχισε νὰ τοῦ διδάτῃ τὴ μετάφρασι ποὺ ἔχει κάμει πῶν Μαθημάτων τῆς Δραματολογίας τοῦ Ζιρκαδὲν καὶ συγγρόνως, λέει, δραματικὴν ἀνάγνωσιν.

Μὰ, σὰς παρακαλῶ, στὸ θεὸ σας, ποὺ νὰ ἐδιδάχθῃ αὐτὸ ὁ κ. Βλάχος.

Ἐπειτα καὶ τὸ ἄλλο μάθημα τὴν Δραματικὴν Ἀνάγνωσιν ποὺ τὴν ἔμαθε διὰ νὰ τὴν διδάξῃ, ἢ καλλίτερα ποὺ καὶ πότε ἐδειξεν ὁ κ. Βλάχος ὅτι μπορεῖ νὰ ἀπαγγεῖλῃ κἄτι τι σύμφωνα μετὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης; Διότι, νὰ μὲ συμπαθῶ ἔ πολλὸς maître-traducteur ἐγὼ ἐὰν λάβω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἀπαγγελίαν του στὴ «Μήδεια» τοῦ Λεγκουβέν, μπορῶ ἀξιόλογα νὰ πῶ πῶς ἢ μεθοδῶς του ἐφαρμοζομένη τῶρα εἰς τὸ Ὠδεῖον θὰ φορτώσῃ στὸ πετεινὸ τοῦ ἀγγλαοῦ καρπούς τῆς διδασκαλίας του.

Στὸ τέλος, γιατί ὁ κ. Βλάχος καθηγητὴς στὸ Ὠδεῖον καὶ ὄχι ὁ κ. Μάρκος Σιγάλας ὁμιλῶ σαφῶς— ὁ ὅποιος ἔχει τὸ μέγα προσόν, ὅτι τὴν ἀπαγγελίαν τὴν ἔγνωκε ὡς ἐπάγγελμα ἢ ἔχει διαβά-

σει καὶ κάποια μαθήματα περὶ ἀπαγγελίας τοῦ Λεγκουβέ;

Εργεται η σειρά τῆς δ. Φραγκοπούλου.

Καλὴ κόρη ἢ καυμένη, κομφῆ, λέει, καὶ πολὺ χαριτωμένη λέει. Ξέρει, λέει, γαλλικὰ καί... πιάνο! Ἔμεινε μάλιστα, ἀποκαλυφθῆτε, τόσὸόόόσο καιρὸ στὸ Παρίσι, ποὺ ἔμαθε τὴ μητρικὴν τῆς γλώσσας!... Ἄξιος ὁ μισθὸς τῆς κοπέλλας. Καὶ τώρα τί θέλει στὸ Ὠδεῖον; Δὲ φθάνει ποὺ τὴν ἐπῆρε τὸ Βασιλικὸ θεάτρο ἰθροποιῶν του;

—Μπᾶ! εἶναι ἰθροποιός;

—Ἄλλο τοῦτο! Κι' ἀπὸ ποῦ σ' ἔφρασαν ἐστὴν τιμῆ; Μὰ δὲν ἐσπούδασε τότες χρόνια τὸ Κονσερβατοῦρ στὸ Παρίσι ὡς... ἀρρατρία, καὶ δὲν ἀπερρίφθη—λένε ἢ κικκίς γλώσσας—δύο φορὰς; Παιφνεῖ εἰς τὰς ἐξετάσεις;

—Μ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Μήπως τὸ ἴδιον δὲν ἔπαθε καὶ ἡ Σάρα Μπερνάρ;

Ἡ δ. Φραγκοπούλου ἀν' ἔξυρε νὰ διδάξῃ τίποτε στὸ Ὠδεῖο θὰ εἶχε βέβαια τὴν καλωσύνην νὰ τὸ δείξῃ σὰς «Λόγια μένον» καὶ στὸν «Ἀρχισιδηροδρομῶ»... Μὰ... τίποτε... Διὰβάστε νὰ μασημένα λόγια τῶν ἐφημερίδων κατὰ τὰς ἐπομένας τῶν παραστάσεων; Ἐπῆγε νὰ τὴν ἰδῆς;... Λοιπὸν ἄρξασέ με σὲ παρακαλῶ ἡσυχο.

Τὸ Ὠδεῖον, γὰρ νὰ τελειώσω, δὲν συνέστησε Δραματικὴν Σχολήν, ὅσον καὶ ἀν θέλῃ νὰ τὸ πιστεύῃ ἀπὸ χρηστοῦ συνειδήτος ὁ κ. Νάζος, ἀλλὰ προσωρινὴν τάξιν ἀπαγγελίας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ διδάχθουν οἱ ἐλίγιστοι μαθηταί, διότι αὐτὸ τὸ φιλὶ δὲν εἶνε γὰρ τὰ δόντια οὔτε τοῦ κ. Βλάχου οὔτε τῆς δεσποινίδος Φραγκοπούλου.

Ὅποιος δὲν μὲ πιστεύει ἔς ἔχῃ τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ ἀκόμη ἕνα ἢ τὸ πολὺ δύο μῆνας καὶ τότε τὰ ξαναλέμε ἄλλο ἕνα χέρι.

Πάνος Α. Π. Κυλογερίτης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ν. Ξηρ... Ὁ κ. γελοιογράφος ὁ ὅποιος τόσον ἐντόνως διεμαρτυρήθη διὰ τῆς «Ἐστία», εἶχε πληρέστατον δίκαιον. Τὸ φηκίμιμο εἶνε ἰδικόν μας, ποὺ ἀπετομῆσμεν νὰ βεβηλώσωμεν τὰς φηκίμιμοσους γελοιογραφίας του μετὰ τίς κουταμάρες μας. Ὁ κύριος αὐτός, ὡς γνωστόν, δὲν γελοιογραφεῖ μόνον, ἀλλὰ πουλάει κ' ἐξυπνάδες. Διαιτηρεῖ μ' ἄλλους λόγους συστηματικὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον ἐξυπναδοπωλεῖον. Ἀλλὰ τὴν Κυριακὴν ποὺ μᾶς ἐγρεῖζόντο οἱ ἐξυπνάδες του, εἶχε τὸ μαχαζὶ του κλειστόν, καὶ μ' αὐτὸ ἀναγκασθήκαμε νὰ προμηθευθῶμε τὸ

ἀπαιτούμενον πνεῦμα ἀπὸ τὸ μηχανοποκίζαρο. — Τὸ ἐδηλώσωμεν ἐπανεληγμένως, δ. Μυσώτις, ὅτι δὲν δημοσιεύομεν ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, τὸ δὲ ποίημα σας εἶνε μίς κοινοῦ ἄτη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ καὶ μὲ ἀνεροβγραφίαν μάλιστα. Νὰ μᾶς συγγνωθεῖτε ποὺ σὰς λυποῦμεν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καμμίαν διέθεσιν νὰ λυπηθῶμε τὸν ἐαυτὸν μας δημοσιεύοντες τὸς τίγρους σας. — κ. Βαλομυῖν. Ὁρῶν ἢ κομωδία, ἀλλὰ ἢ ὑπέθεσις τῆς ἐπέραςτε πλέον εἰς... τὴν ἀρχαιότητα. Ἐπειτα ἢ ὑπέθεσις τῆς ἐδημοσιεύθη, ἀν ἐνθυμεσθε, εἰς ἕνα ἐπὶ τὰ τελευταῖα σελῆα τοῦ «Νουμά» ὅπου ἔγινε λόγος περὶ προτεροῦς ἀκακίας τοῦ κ. Δηλιγιάννη ὡς ὑποσεγῶ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τὸν κ. Δηλιγιάννη ὡς Πρωθυπουργόν. Ἐξ ἀσορμῆς τῆς μὴ ἐυσεργεῖας τοῦ πολυβρυχίτου προγράμματος. — Σὰς ἐγχαριστοῦμεν, εὐχάστε κ. Τίμ. Κονόβ. Τὸ φέλλον ἢ στέλλετε τακτικὰ ἀπὸ τὴν ἴην Ἀπριλίου εἰς τοὺς πέντε νέους συνδρομητὰς τοῦ Νουμίου καὶ τοῦ Ἀργου. — κ. Ἀδελφὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν Ἐβόλαμε τὴ φέλλω. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἐδιδάσκαστε ἀκόμη. Ἐὰν τὸ διαβάσωμε καὶ ἢ τὰς γράψωμε. Τίποτε σύντομα, γὰρ τὸ «Νουμῖον», δὲν ἢ μᾶς στείλετε; — Φιλ τατε Γαν Περν. Κῆμετέ μας τὴν χάριν νὰ μᾶς ξαναστεῖλετε τὰ δύο τελευταῖα ποίηματα, διότι ἐγλήθησαν στὸ τυπογραφεῖον. Τὴν περυσίνομεν.—κ. Λόγιον. Ἐπιστολὴ ἐλήθη. «Ἀντίληψις» ὅπως ἀπεκρινάθη καὶ Ἀθηναϊκὴν ὄχι. Τὶ συμβαίνει; Μήπως ἐλεγχόμενα νὰ τίς βάλετε στὸν φάκελο; — Judas errant. Καλῶς... ἀλλὰ ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ στενοκέφαλοι. Δὲν τὸ παραδέχεσθε!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ζωή. Μηναῖον φιλολογικὸν εἰκονογραφημένον περιοδικόν. Τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ ἐξεδόθη τὸν περυσίνομεν Νοεμβρίον, γεμῆτο ἀπὸ ἐκλεκτῶν φιλολογικῶν ἔργων. Διεκόπη ἔκτοτε ἢ ἔκδοσις τῆς, ἐνεκεν ὑστερησίας τοῦ διευθυντοῦ τῆς, καὶ ἢ ἐπαναληφθῆ μετ' ἐλίγης ἡμέρας ὅτε καὶ ἢ ἐκδόσθον τρία τεύχη μαζῆ.

— Τῶν «Παναθηναίων» ἐξεδόθη τὸ ὅμον τεύχος περιέχον: Μερειζόπουλου Μονα-Δίξια-Τζοκόντα, Ἰψὸν Μόνος ποίημα, Ξενοπούλου ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἑνὸς βιβλίου ποῦ δὲν ἔχει μῦθον. Α. Παπαδικαλάκη ἢ φόνισσα Π. Νεβήλας φαινομένης Πλάσσορος, Φιλίπ. Δουκῶ Νοβέλλη. Φιλοσοφίαν Φρακτοῦμου Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ σχολή, Χάρις Ἰμερνεῦ Λόγοι καὶ ἀντίλογοι, Γράμματα, Τέχνην Ἐπιστήμη κλπ.

— Ὑπὸ τῆς διεύθυνσεως τῶν «Παναθηναίων» ἀγγέλλεται ἢ προσερχῆ ἔκδοσις δεκαπενθημεροῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μυθιστορήματα καὶ Ἀναγνώσματα». Τὸ νέον περιοδικὸν ἢ τὸ λαμβάνουν δωρεάν οἱ συνδρομηταί τῶν «Παναθηναίων».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέλλω περαιομένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κισκία τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Διὰ τὴν φύσιν αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ καὶ ἐπιφάνειαι δὲν εἶνε τίποτε, αἱ ψυχαὶ μόνον εἶνε αἰώνιοι καὶ διαρκεῖς!

Ἐσθάνετο ὡς μόνον εὐτυχίαν τοῦ βίου τῆς νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ πεποῦντα ὅπου αὐτὸς ἴθελε.

Πλὴν ἢ μοῖρα ἄλλα ἐπέκλωθε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των. Μόλις ὁ πατὴρ τῆς ἔμαθε παρὰ τῆς ἰδίας τὰ συμβαίνοντα, παρεσέρθη καὶ τὴν ἐπέπληξε τροφρότατα, ἀμέσως δὲ τὴν ἐπομένῃ τὴν παρελάμβανε θρηνοῦσαν καὶ ἀπηλπισμένην εἰς Παρίσιους, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ τὸν ἰδῇ διὰ τελευταίον φορὰν. Δὲν ἢ ἔδιδε αὐτὸς τὴν μονίκερτην θυγατέρα του εἰς ἕνα ξένον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὴν ἐπομένῃ ἐὰν ἢ Αἰμουλία ἴτο ὀξυδερκεστέρα, καὶ ἐὰν δὲν ἀπερροῦατο ὑπὲρ τὸ δέον ἐκ τῆς φροντίδος τῆς ἐνδομηκίας τῆς, ἢ ἀντελαμβάνετο ὅτι ἢ θεῖα ἴτο πάλιν ἐκτάκτως νευρικὴ καὶ ὅτι πολλὰκις μετὰ τὸ χρυσότευκτον μικρὸν τηλεσκοπίον τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐξήταζε ἀνυπομῶνως τὴν θάλασσαν.

Ἐἶγε διέβη κικὴν νύκτι ἢ ἀγαθὴ γραῖα καὶ ἴδη ἢ σκέψις ὅτι ἢ ἔβλεπε ἴτως τὸ τέκνον ἐκείνου τὴν ἐπλήρου νευρικῆς ταρραχῆς.

Ὁ Παῦλος ἴδη εἶγεν ἀναχωρήσει μετὰ τὴν ἔμαξαν εἰς τὴν προκουμικὴν τοῦ Ἰκαμάρει ὅπου ἐστάθμευσε τὸ μικρὸν πλοῖον τῆς συγκοινωνίας, ἢ δὲ ὄρα ἐπλησίαζεν ἐνδεκάτη.

Ἡ Αἰμουλία εἰδείκνε μειδωῖσα εἰς τὴν θεῖαν τῆς μακρὰν ἐπιστολήν τῆς Ρέζας ἣτις τὸν ἐξώρριζε νὰ τῆς γράψῃ τὴν ἀλήθειαν, εὐτυχῆς, φοβισμένῃ, τρέμουσα, γελῶσα...

Ἡ γραῖα εὐμεῖδι. Αἶφνης ὅμως ὁ θάρυθος ἀμύξις ἰκούσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ καὶ ἢ ἐξώθηρα ἠνοῖχθη.

Αἱ δύο γυναικες προῦχώρησαν εἰς τὸ προαύλιον.

Ὁ ἀκόλουθος ἴνοιξε τὴν θύραν τῆς ἀμύξις καὶ ὁ Ὀρέστης μετὰ τὴν κομφῆν νευτικὴν στολήν του ἐπήδησεν φαιδρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Αἰμουλίαν ὑποκλινόμενος πρὸ τῆς γραῖας. Ὁ Παῦλος ἠκολούθει.

— Ἀπαράλληλος ἐκεῖνος... ἐπιθύρισε συγκεινημένην ἢ γραῖα.

— Νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν θείαν μου προσέθεσαν ἢ Αἰμουλία... σὰς γνωρίζει ἴδη.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἠσπάσθη μετὰ τεθαλαμῶ τὴν χεῖρα τῆς γραῖας καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Σὰς ἀρέσκει ἢ φύσις ἐδῶ; ἠρώτησεν ἢ Αἰμουλία.

— Κυρία μου, ἀπήνησεν ὁ νέος, ἡμᾶς τοὺς Ἑλλήνας μᾶς συγγινεῖ ἰδιαιτέρως τὸ Τουλὸν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ πευκῶνες μᾶς ἐνθυμίζου τὴν πατρίδα μας.

Ἡ γραῖα τὸν παρετήρει σιωπηλῆ.

— Ἐπειτα... ἐξηκολούθησε ὅλη αὐτὴ ἢ παραλίαν τῆς (C'est d'or εἶνε πράγματι μαγευτικὸν!

— Καὶ εἶνε ἢ πρώτη φορὰ ὅπου ἔργασθε εἰς τὴν Γαλλίαν μας; ἠρώτησεν ἢ προσέδοτις προσπαθοῦσα νὰ στερεώσῃ τὴν φωνὴν τῆς.

Ἡ ὀδὸς ἀπὸ πενταετίας ἀπήνησεν ὁ νέος, πρῶτην φορὰν εἶχε ἔλθῃ παιδίον μετὰ τὸν πατέρα μου... ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκατώμεν πολὺ τὴν Γαλλίαν.

— Ἄ! εἶγατε ἔλθῃ μετὰ τὸν πατέρα σας εἶπεν ἐκείνη, τρεμοῦσα τῆ φωνῆ... καὶ ἴδη ἀκόμη ὁ κύριος πατέρας σας;

— Μάλιστα κτρία μου... εὐρίσκαται εἰς Ἀθήνας. χθὲς μάλιστα εἶχε ἐπιστολήν του.

—... Ἄ!... εἶπεν ἢ γραῖα συγκεινημένην...

(Ἀκολουθεῖ)